

Søren Pape Poulsens tale ved Det Konservative Folkepartis landsråd

Taler

Søren Pape Poulsen
Formand for Det Konservative
Folkeparti

Dato

23. september 2023

Sted

MCH Herning Kongrescenter

Kære alle sammen

Det er dejligt at se jer. Vi er 850 her i Herning – tak for jeres engagement. Også efter [et] hårdt år, hvor vi har fået nogle tæsk. Det har ikke været rart for jer, for jeg ved, hvad I har skullet høre på. Det er jeg ked af. Og jeg ved, at jeg har slidt på jeres tillid.

Ansvar for vores dårlige valg er mit.

Men ansvar for ikke at blive blændet af en dårlig periode, det er også mit.

For jeg har set både den succes, vi havde i regering. Og da vi blev fordoblet ved valget i 2019. Og da vi sammen fik et fantastisk kommunalvalg. Da jeg til Folkemødet før valget gav Mette Frederiksen kamp til stregen i en livlig debat, sendte I mig de bedste beskeder. Og jeg tænkte: ”Det her, det kan vi godt”.

Så ja, vi fik klø, da vi spillede med i det politiske Champions League. Men for første gang i årtier, kvalificerede vi os. Det tager jeg også med.

Jeg mærker forventningerne hos jer. Forhåbningerne. Og jeg forstår også dem, der er tilbageholdne og skeptiske. I har set mig, da jeg havde det allerværst og præsterede værst. Den oplevelse lærer jeg af. Men den definerer ikke, hvem jeg er.

Og jeg er sikker på, at når jeg kan komme videre, så kan alle andre det også.

Det er også det, jeg hører mest fra jer nu: Nu skal vi videre. Og tak for det. Til skeptikerne, og det må man som konservativ altid have lov til at være: Jeg vil bede jer læne jer ind i tilliden.

For vi kan ikke ændre verden med et trylleslag. Men vi kan tage første skridt. I fællesskab. Vi kan rejse os og komme stærkt igen. Det ved jeg, at vi kan. For vi har set det før i vores parti. Jeg var selv formand.

Jeg ved, hvilket ansvar der nu hviler på mine skuldre. Men jeg kan også se en vej

frem. For jeg kan se, at der er brug for os derude. Så kære venner! Nu er det tid til at vi kommer videre – i fællesskab.

Nu løfter vi blikket. Der er nemlig brug for os derude.

For selvom vi er et velstående land og de fleste trives, føler mange sig også pressede. Det mærker vi i hverdagen – børn og unge mærker det, de ældre mærker det, alle mærker det. Vi stresser, bekymrer os, og synes at tiden går for hurtigt. Store klimaforandringer er på vej. Og nu er der også krig i Europa. Igen.

Vi savner dybde og mening. Og vi længes efter roen og forbindelsen til andre mennesker.

For vores samfund har ændret sig. Hyperindividualismen har gjort sit indtog. Der er nu flere voksne, der bor hver for sig end som par. Vi melder fra til festen dagen inden, fordi det er let via Facebook. Vi træner alene i stedet for at gå til holdsport, fordi det passer bedre i vores egen kalender. Og vi får færre børn, end vi gjorde før.

Så vi lever i en moderne verden, ja. Men vi har de samme følelser og behov, som mennesker altid har haft.

I går kunne vi endda læse i avisen, at forskere har fundet ud af, at den manglende kontakt til familie og venner betyder, at vi dør tidligere. Og at vi i Danmark nu er mindre sammen med vores familie end de er i landene omkring os.

Så selvom vi ikke altid er afhængige af hinanden, så hænger vi stadig sammen. Og det skal vi huske, fordi vi lever i en tid, hvor vi risikerer at blive hægtet af hinanden. Og hvis dét sker, så dør vi ikke bare før. Så visner en del af vores medmenneskelighed.

Derfor er det tid til, at vi finder sammen igen. Det kan vi gøre gennem vores fælles rødder. Vores traditioner, normer og sprog. Vores historie og værdier.

Det gør konservative værdier aktuelle som aldrig før. Derfor har vi taget os tid til at beskrive dem og fået det trykt til alle, der vil læse det. Det er ikke et nøgternt politisk katalog med initiativer og en tabel, der viser prisen. I stedet viser vi vores værdier.

Derfor handler min tale i dag om det at være konservativ. Om vores

grundværdier.

Så det er et ståsted, og det er drømme og håb, som vi vil dele med jer her i dag. Og vi håber på meget – og vi drømmer om endnu mere. Derfor kan vi heller ikke nå at dele alt sammen i dag. Men jeg vil fremhæve noget. Og resten håber jeg, I selv vil læse om, for det er lige så vigtigt.

For vi danskere har brug for fast grund under fødderne. Og aldrig har der været mere brug for, at vi kender vores værdier.

I en verden, der konstant forandrer sig, er familien en konstant.

Familier kan udrette så ufattelig meget, men de har også brug for nogle, der tænker på dem. Det er os. Vi er det parti, der tager ansvar for, at familiekærligheden og opdragelsen får bedre vilkår.

For en håndsrækning til familierne er en investering i et grundlæggende sikkerhedsnet for ethvert menneske. I mere kærlighed, forståelse, omsorg og dét at have et sted, hvor vi føler os hjemme. Det er i familien, vi lærer at hjælpe den ældre nabo med dagligvarerne. Og lærer om hvordan livet var på oldefars tid.

Om hvordan man er en god ven og viser omsorg for dem, der har det svært.

Familien giver os ganske enkelt en bedre forankret tilværelse. Og et bedre Danmark. Det kan siges meget enkelt: Når familierne har det godt, har Danmark det godt.

Men familierne er ved at blive både klemte og glemt i dansk politik, hvor omdrejningspunktet er blevet staten.

I Socialdemokratiet langer man endda ud efter børnefamilier, der vil arbejde mindre. De siger, at det har ”voldsomme konsekvenser”. Her gik jeg og troede, at det faktisk var godt for børn at være sammen med deres forældre. Men Socialdemokratiet kalder ønsket om at bruge noget mere tid hjemme et ”forkert ideal”, fordi det, citat, ”undergraver vores velfærdssamfund”. Undskyld mig, men hvem er egentlig til for hvem her? Vi er altså ikke født til at være skaffedyr for staten.

Altså, flere unge mistrives, forældre stresser – og nu skal de så skamme sig, hvis de vil hjem til hinanden. Det hjælper altså ikke. Og man kan skaffe arbejdsudbud på andre måder end ved at udskamme børnefamilierne.

Jeg mener, at vi står midt i en værdikamp. Den skal vi vinde, så familierne kan få mere frihed til at løfte deres ansvar. Men også tid og råd til at løfte det. Derfor

mener jeg, at vi skal lette hverdagen for danske familier.

Det skal være lettere at veksle en time med støvsugeren til en time med sandkage hos mormor. Det kan vi hjælpe med helt konkret ved at øge servicefradraget. Så kan man bedre få hjælp til eksempelvis rengøring.

Vi skal hjælpe de par, der kan få hjælp af parterapi. De fleste kan klare den slags selv, men der er par, for hvem det gør en afgørende forskel. Og deres børn har vi også hjerte for. Derfor har vi som parti et mål om at nå derhen, hvor færre ønsker at blive skilt.

Derfor foreslår vi, at familiernes forhold får en central plads i dansk politik. Der kunne være et fornuftigt skridt at opdatere Familiekommissions arbejde – det er ikke sket siden 2007.

Vi har lige nu en regering, hvor alle dens partier jubler over, at politikere skal blande sig i, hvordan mor og far fordeler deres egen barsel. For uha dét er da moderne. Jeg synes, at det er utidigt. Ja, næsten utilbørligt. Lad nu familierne bestemme selv! Men de nye regler om ufleksibel barsel er vedtaget. Så vi foreslår, at man til gengæld giver nybagte forældre støtte til 12 ugers hjemmepasning. Fordi den første tid er vigtig. Og de uger kan man selvfølgelig fordele præcis som man selv vil.

Alt for meget politik presser danske familier. Lige nu sidder en del familier og har svedige håndflader over de nye ejendomsvurderinger. Eller rettere: De har

søvnløse nætter. Vi har både set helt ekstremt høje vurderinger. Og familier, der har købt hus for to år siden og ved nøjagtigt, hvad både hus og have koster. Og nu kommer det offentlige så og siger, at det har en helt anden pris, og at skatten skal op. Det giver ikke nogen mening! Der skal ryddes op i de vurderinger!

Kære venner, vi er vant til at regne i arbejdsudbud og skatteindtægter i dansk politik. Men vores succes skal også måles på antallet af sænkede skuldre.

Som konservative er vi opdraget til at tage os af os selv, vores familie, vores næste og vores land. Og en af de allervigtigste værdier i det at være konservativ er bevidstheden om, at vi er og bliver et fællesskab – men at fællesskabet samtidig står på skuldrene af enkeltpersoner. Enkeltpersoner, der tager ansvar for andre, gør modgang til en styrke og inspirerer os andre.

En af dem er dig, Michael Ziegler. Da vi mødtes under din sygdom, der var du ramt. Og Michael, man kunne se det på dig. Man kunne se det i farven på din hud og på din nye noget kortere frisure. Du kæmpede med akut leukæmi. Dine nærmeste og dig ... jeg tør næsten ikke tænke på, hvad I var igennem. Alligevel mønstrede du overskud til at skrive om din sygdom. Du lærte danskerne, hvad stamcelledonation er. Og fortalte om, hvordan man i et internationalt register blandt 30 millioner mennesker fandt én chilensk kvinde, der kunne være et match for dig. Ja, som kunne blive rygraden i en kur for dig. Og jeg ved, at de blev fuldstændig overvældede på sygehusene i Aarhus og København. For efter dine Facebook-opslag havde 13.000 danskere meldt sig som stamcelledonorer. Jeg er så glad for, at du er i det, lægerne kalder ”komplet remission”. Det er komplet fantastisk! Og hvor er jeg imponeret over, hvordan du har brugt en

kræftsygdom, som du skulle bære i kroppen helt alene, til at gøre verden til et bedre sted for alle os andre.

Som vi skriver i den konservative grundfortælling, der ligger foran jer: ”Som konservative tager vi ansvaret på os. Ansvaret for at blive så stærke, at vi kan være noget for andre”. Jeg synes, at Michael og er et lysende eksempel på, at det er sandt.

Et andet af den slags mennesker er vores 2. viceborgmester i Varde Kommune Steen Holm Iversen. Jeg vil gerne sige tak til dig. Steen er major i Hæren og har været udsendt for Danmark til alt fra Jugoslavien til Afghanistan. Senest i 2007. På en rekognosceringstur i en pansret mandskabsvogn blev du ramt af en vejsidebombe. Siden er du blevet opereret i ryggen adskillige gange. Og tidligere i år valgte du at dele din historie om det, du selv betegner som dit livs kamp. Det er historien om, hvordan den smertestillende medicin, du fik for fem år siden, var ved at ødelægge dit liv fuldstændigt. Og du vidste, at nogle ville se skævt til dig, når du stillede dig frem. Men du gjorde det alligevel. For at advare andre mod et bestemt morfinpræparat. Fordi – og her jeg citerer dig, Steen: ”Man bliver vanvittigt afhængig af det, og jeg vil vove at sige, at har man først slugt én pille, er det som at have indgået en pagt med Djævlén”. Du fortalte det for at advare unge, der køber medicin ulovligt på gaden eller alt for let på Snapchat. Og du gjorde det for at hjælpe andre smertepatienter. Så du havde altså allerede taget dine ture som udsendt for Danmark. Og herhjemme tog du så en tur gennem Helvede og brugte dén erfaring til at hjælpe andre. Steen, du er konservatisme i praksis – og tak for det.

Og der er mange her i dag, der kunne være nævnt i den her tale. For sådan er konservative. Det er derfor, der er brug for os. Vi gør ikke kun en forskel i politik. Vi gør en forskel, hvor vi kan, for dem, vi kan.

Det at gøre en forskel udspringer helt naturligt af vores grundværdier. Vi konservative tror på, at mennesker er stærke og kan klare det meste selv – det meste af tiden. Men ingen mennesker er så stærke, at de kan klare det hele – hele tiden.

Så vi har brug for hinanden. Og det gælder både for spædbørn og for elitesoldater. Og det handler ikke kun om materielle ting som en barnevogn eller en kampvogn – alt efter behov – det handler mindst lige så meget om noget emotionelt. Vi mennesker har brug for at indgå i fællesskaber. Brug for at mærke samhørighed.

Det letter os at høre, at: Nok skal vi løfte vores personlige ansvar - men vi er ikke overladt til at være vores egen lykkes smed alene. Der er faktisk andre i smedjen. Og de støtter os, når vi har behov.

Det er, når vi indgår i fællesskaber, at vi bliver større end os selv. Fordi vi betyder noget for flere end bare os selv. Det er en gave at være en del af en familie, en fodboldklub, et lokalsamfund – og et land som Danmark.

Sådan nogle fællesskaber kræver, at den enkelte løfter et personligt ansvar. For sagt lidt lavpraktisk: Der er ikke nogen håndboldtræning for børnene, hvis der ikke er en træner. Og der er kun rene trøjer, hvis nogen tager dem med hjem og vasker dem. Eller værre endnu: Så er der ikke noget sted, hvor drengen på ni år kan gå hen og få tankerne væk fra utrygheden og problemerne derhjemme, hvor far drikker, og BørneTelefonen er den eneste, man kan tale med.

Så selvom vi kalder det et frivilligt fællesskab, så forpligter det. Fordi der er nogen, der forventer noget af os. Og mangler os, hvis vi ikke møder op.

Der er ingen politik, der kan erstatte den kultur. Men vi kan hjælpe den på vej. Derfor skal vi lette hverdagen i de små foreninger. Gøre det lettere at registrere og dokumentere og skifte kasserer og alt det, man også skal igennem som forening. Der er brug for ro, så man kan tage sig af det vigtige – nemlig nærværet.

Mange sociale foreninger må også bruge vigtig tid på at kæmpe for næste års budget. Lad os give dem en stabil grundfinansiering på Finansloven. Brug de penge, der skal til for at købe hjerterne fri til omsorg.

Svaret på de moderne eksistentielle problemer gemmer sig tit i andres eksistens. Som for eksempel at 600.000 danskere føler sig ensomme. Der hjælper hverken individualisme eller varmecheck. Kun menneskelig varme.

Den gode nyhed er, at vi har det, der skal til for at finde sammen. Men ægte menneskeligt nærvær og god opførsel kan ikke beordres fra Christiansborg. Det er et spørgsmål om opdragelse og evnen til at aflæse andre mennesker. Det er nødt til at komme fra os selv, hvis det skal være ægte. Men så gør det også en forskel.

En fin junidag i år var en familie i Nordjylland i gang med at begrave deres mor. Familien står ude foran kirken, og lige om lidt er der det endegyldige farvel. Situationen kan ikke blive mere højtidelig og alvorlig. Så kommer der en studentervogn forbi. Med høj musik og høj promille. Men hvad sker der? De unge mennesker afkoder situationen lynhurtigt. Skruer ned for musikken, og studenterhuerne kommer af. I respekt for det, der foregår, og med omsorg for dem, der er involveret.

Dét er dannelse. Og det er en gave at vide, hvordan man skal opføre sig. Det er en gestus, man vi kan vise andre. Og det kan få andre mennesker til at føle sig forstået og anerkendt.

Derfor er dannelse en grundsten i vores tillidskultur. De unge mennesker bruger jo de sociale koder og normer som et sprog til at vise omsorg.

Sådan noget kan man, når man deler kultur. Og det gør vi her i Danmark. Vi er faktisk ét stort kulturelt fællesskab. Ja, vi er faktisk er folk. Og det er et holdepunkt i en verden, der forandrer sig.

Som konservative har vi et livssyn, der strækker sig ud over politik. Og derfor kan vi se, hvor der er brug for politik og regler. Men også at politik ikke altid kan løse vores udfordringer.

Derfor ved vi, at nogle gange er det nødvendigt at sige: ”Det kan folk selv finde ud af med hinanden” eller ”Her må forældrene på banen”. Det gør vi også for at beskytte civilsamfundet og familierne mod, at politik æder sig ind på det, der naturligt er deres ansvar. For det udvander ægte relationer, hvis staten hele tiden skal lægge sig imellem. Og så glider vi endnu mere fra hinanden.

Nogle gange er det selvfølgelig nødvendigt, at staten træder til. Som når uopdragne unge som en forskruet tradition kaster med æg efter studentervognene. Eller som i sidste uge, hvor ellers pæne mennesker ikke ville stoppe for en lille skolepatrulje i morgentrafikken. Dem tog politiet ud til, og der blev udskrevet 33 bøder på én time. Det gør politiet for vores alle sammens skyld. Fordi regler og normer er det, der får vores fællesskab til at hænge sammen. Og det fællesskab er noget af det mest værdifulde, vi har.

Vi skriver i vores værdigrundlag: ”Vores ideal er, at alle bliver i stand til at være det menneske, der gør en positiv forskel i andres liv.” Og er det ikke nøjagtigt det, de små børn i skolepatruljen prøver på?

Dét skal vi passe på. For de øver sig i normer og ordentlighed. Og når man, som de børn, øver sig i at være stærk for at hjælpe andre, tager man del i vores kultur. Og bemærk, at udtrykket ikke hedder at være stærk for at hjælpe velfærdsstaten. Nej, vi har dybere rødder end dét. At passe på sin næste er indarbejdet i vores kristne kultur allerede for århundreder siden. Man kan nemlig godt være social uden at være socialist.

Men hvad sker der, når man trækker de værdier og principper om ansvarlighed og medmenneskelighed med ind i sit voksne liv? Måske bliver man sygeplejerske. Eller lærer. Eller måske starter man sin egen virksomhed. Måske går det endda godt for den virksomhed, fordi folk gerne vil arbejde for en. Og så viger opbakningen nogle steder i vores samfund. For vi er stadig plaget af jantelov. For folk skulle nemlig komme for godt i gang eller ligefrem tro, at de er noget.

Skal vi ikke tage et ideologisk opgør med dét? Lad os omskrive janteloven til: ”Du skal ikke tro, at du er noget. Du skal vide, at du er noget – men også at du er mere, hvis du også er noget for andre mennesker.”

I Det Konservative Folkeparti ser vi ikke skævt til dem, der klarer sig godt, skaber arbejdspladser eller tjener penge. For vores skyld må man klare det så godt, som man overhovedet kan og tjene alle de penge, man orker.

Men vi kan ikke aflæse vores livs succes på vores bankkonto. Vores succes gøres op i, om vi lånte vores nærvær til de mennesker, der har brug for det, og om vi skabte en bedre verden i den tid, vi havde her på Jorden.

Vores værdier skal have lov til at gennemstrømme vores liv og samfund. Og det leder mig frem til en anden konservativ grundværdi. Nemlig selve respekten for myndigheder og de personer, der udøver den. Dommeren, politibetjenten, skolelæreren. Respekten for myndighedspersoner er nemlig fundamental for et velfungerende samfund.

Lyder det gammeldags? Det er det også. Det er en oldgammel idé, at vi tager beslutninger om vores værdier i fællesskab, og derefter skal den enkelte respektere det, vi har besluttet. Det er det, vi kalder demokrati.

Som vi skriver i papiret, I har foran jer lige nu: ”Også når det er svært, underkaster vi os retsstaten og lader neutrale dommere udmåle straf, når vores eget blod koger. Fordi det er til det fælles bedste.”

For uden klare, tydelige autoriteter hersker der kaos. Og selvtægt. Vi ser det i de værste boligområder, hvor bander myrder hinanden. Vi ser det på Christiania.

Christiania er det mest asociale og usolidariske sted, jeg kan komme i tanke om i Danmark. Her vil man gerne være en såkaldt fristad. Og bruge sin frihed til at facilitere fuldstændig ukontrolleret kriminalitet alle døgnets timer.

Christiania er, og har altid været, et parallelsamfund. Hvor børn voksede op i utrygheden i de voksnes hippie-eventyr i 70'erne og led under opgøret med kernefamilien, forældrenes såkaldte selvrealisering, normløshed, misbrug og druk. Christianias børn blev glemt og overladt til sig selv, som vi så i DRs dokumentar ”Christianias børn - Skyggesiden af eventyret”. Børnene blev efterladt om natten, fordi de voksne – deres forældre! – skulle feste, dyrke sex og tage stoffer. De blev efterladt om dagen og overladt til fremmede, der kom forbi.

Hvis eksperimentet Christiania har bevist noget, så er det, at intet er så godt for os mennesker som at være tynget af det borgerlige samfunds ansvarsfølelse.

I dag kan stedet kun tilbyde os døgnbemandet kriminalitet. Skuddrab, fællesmøder, konstante genåbninger af Pusher Street og løgner om, at christianitterne intet har at gøre med den hashhandel, der foregår. Men omkring halvdelen af boderne på Christiania drives af personer, der selv bor på Christiania, oplyser politiet.

Kære christianitter. Man kan slet ikke melde sig ud af samfundet. Og når man vil nyde godt af alle goderne i verdens bedste land, så må man respektere alt det, verdens bedste land har besluttet på demokratisk vis. Så måske er det nu, vi endegyldigt siger, at jeres eksperiment stopper. Og ellers skal vi andre nok sørge for det. Så kan lov og orden komme ind. Og de sårbare skæbner kan få hjælp i stedet for hash. Det er nemlig sådan, vi gør i det samfund, I har prøvet at melde jer ud af.

I Det Konservative Folkeparti melder vi os aldrig ud af samfundet. Vi melder os klar. Klar til at tage ansvar for alt det, vi er blevet givet, og som vi ikke vil eksperimentere med. Det vil vi af hensyn til dem, der bliver vores familie i fremtiden. Vores børnebørn og oldebørn. Og generationerne efter dem.

For vi har en generationskontrakt. Den betyder, at vi har ansvar og pligter. Pligt til at tilegne os vores kultur og traditioner og give dem videre til næste generation. For generationskontrakten handler både om, hvad vi er blevet givet. Og hvad vi skal give videre.

Som vi synger i højskolesangbogen med ord af Johannes V. Jensen:

”Henfarne slægter – forglem dem ej!
I arv de gav dig en ædel gave
Henfarne slægter i landets marv
sig ej fornægter/Bevar din arv!”

Sangen handler om gensynet med Danmark og om at sætte pris på det, man er blevet givet. Men her i 2023 skulle man næsten tro, at ”Hvor smiler fager den danske kyst”, hvor teksten jo er fra, var skrevet om klimaet og de danske kyster. For klimaforandringerne kommer tættere på, og her i Danmark er særligt kysterne udsatte. Så det er nu, vi skal passe på det, vi har arvet.

Derfor foreslår vi i dag, at vi mere end fordobler det beløb, regeringen har afsat til grøn omstilling på finansloven for 2024.

Derfor vil vi give kommunerne en økonomisk håndsrækning, så de kan fortsætte deres arbejde med at sikre de danske kyster.

For naturen er under pres. Derfor foreslår vi også, at hvis man ejer et beskyttet naturområde, så skal man kunne passe på det uden at betale grundskyld. For hvis vi vil have mere dansk natur, så må vi anerkende dem, der med deres jord bidrager til at give dansk natur bedre vilkår.

Det er i samme ånd, at vi kræver en styrket indsats til oprydning af giftgrunde. For gamle giftgrunde udgør en trussel mod vores rene drikkevand, og derfor skal vi selvfølgelig rydde op. Andet kan vi ikke være bekendt.

Og med samme afsæt foreslog vi tidligere i år, at Danmark skal indføre et nationalt forbud mod PFAS i forbrugerprodukter. PFAS er en samling af kemikalier, der kan have konsekvenser for både vores sundhed og vores natur. Dem skal vi selvfølgelig ikke tillade i produkter, når de sagtens kan produceres uden.

Ja, vi skal passe på alt det derude – fra Gedser til Skagen og fra Blåvandshuk til Ertholmene.

Og vi skal også forsvare det. For det er ikke bare dansk natur. Det er dansk territorium. Så her til sidst vil jeg gerne tale om noget af det allervigtigste. Vores forsvar.

Hvor ens værdier virkelig står sin prøve.

Det er ikke mange år siden, at vores ønske om at hæve Forsvarets budgetter blev mødt med stor modstand. Vi fik at vide, at det ikke var nødvendigt. Nogle mente endda, at forsvarspolitiske initiativer var hysteri. Sådan var dansk politik for lidt siden.

Da krigen mod Ukraine for alvor brød ud i begyndelsen af sidste år, skrev en enkelt avis endda, og jeg citerer: ”Lad os indlede med konklusionen: Rusland vinder krigen”. Indlægget blev afsluttet med kyniske ord om, at vi måske er nået dertil, at Vestens vigtigste opgave er at – og jeg citerer: ”... få ukrainerne til at se nederlaget i øjnene”. Den holdning må skribenten gerne have. Min holdning er en anden. Og den kan siges med to ord: Slava Ukraini.

I dag kan næsten alle politiske partier tælle til to procent af BNP. Og lad os holde fast i det. For vi har taget hul på en ny epoke i verdenshistorien. Verden er blevet mere fragmenteret, og der er voldsparate magter alle steder. Rusland er i fuld gang, tæt på Danmark – der er danskere, der kører længere for at komme på sommerferie, end man skal køre for at havne midt i en krig. Her i Europa.

Det eneste, vi kan være sikre på, det er, at hvis vi ingenting gør, så bliver det endnu værre. Vi kan kun undgå, at verden bliver et endnu farligere sted, hvis

aggressive despoter kan se, at en krig også er farlig for dem. For ganske nyligt var der et russisk parlamentsmedlem, der nævnte britiske flådebaser og endda den britiske premierminister som et muligt mål for Rusland.

Så hvad venter de egentlig på? Kan de ikke skyde så langt? Tro mig, det kan de. Men de gør det ikke, fordi der bliver skudt igen. Kort sagt: Vi skal ikke have et stærkt forsvar, fordi vi håber på at komme i krig – men fordi vi kæmper for at undgå krig.

Derfor foreslår vi her i partiet, at vi i Danmark opruster med en reserve på 50.000 mand. Fordi vi skal være en troværdig allieret. Og vi kan opnå det i takt med, at vi får flere værnepligtige, som også får en længere uddannelse. Det kræver, at de værnepligtige fremover skal være til rådighed i ti år i stedet for fem.

Nu har jeg stået her og talt om Forsvaret som en samlet enhed, hvilket selvfølgelig også er idéen med et forsvar. Men Forsvaret består også af enkeltpersoner. Modige mænd og kvinder, der er så dygtige til at arbejde sammen, at Forsvaret netop kan fungere som en enhed. Det er dem, der rejser ud og tackler usikkerheden, så vi kan sove trygt hjemme i Danmark. Jeg ved, at der sidder nogle af jer blandt os her i dag. Så skulle vi ikke anerkende de mænd og kvinder, der med livet som indsats er med til passe på Danmark og vores værdier. Jer skylder vi en helt særlig tak.

Kære venner, vores rødder er stærke. Og det er dét, der skal få os igennem en omskiftelig tid.

Når hverdagen føles, som om den kører i dobbelttempo og forandringerne omkring os gør det samme, må vi standse op. Og finde ind til det, der betyder noget for os. I en tid, hvor flere er ensomme, må vi finde sammen. I en tid, hvor børn vokser op i en meget anderledes verden, end den deres forældre har kendt, er der brug for stabilitet og genkendelighed. Og den identitet, vi deler som folk.

Det er der, vi finder styrke. Og den er der brug for. For vi har brug for at blive så stærke, at vi kan være noget for andre. Hvad enten det er i foreningen eller i forsvarsalliancen.

Det er det, vi ved som konservative. Det er det, I ved!

For det er lige præcis det, I gør. I kommuner, vælgerforeninger og regionerne. I er stærke for at hjælpe andre. Og I holder fast i værdierne derude, hvor tingene skal gå op. I løfter det personlige ansvar og ved at én mand – eller en chilensk kvinde – kan gøre en afgørende forskel.

Også i den tid, vi er trådt ind i, er jeres engagement er en utrolig gave. Der er

brug for jer. Andre mennesker har brug for jer.

For tænk, hvis det bliver roen og traditionerne, der vinder over usikkerheden i alle mennesker. Tænk, hvis det bliver nærværet og samhørigheden, vi sammen sætter i stedet for ensomheden. Tænk, hvis det bliver vores alliancer, vores mod, vores vedholdenhed og vores principper og værdier, der vinder over russernes aggression.

Intet af det kommer af sig selv. Verden kræver virkelig noget af os for tiden. Det har den gjort før. Så tiden kalder på erfaring. Den har vi. For vi har værdierne til at bære os sikkert igennem kriser. Og vi har prøvet det før. Vi har som parti en over 100 år lang historie, og vores værdier er blevet tryktestet mange gange. Og hver gang har familiernes omsorg, det personlige ansvar i de nære fællesskaber og vores kærlighed til Danmark vundet. Kære venner, der er brug for os som aldrig før. Det er nu, vi skal videre, for det er nu, vi skal være noget for andre.

Tak for ordet.

Kilde

Altinget.dk

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

Beretningstale, Det Konservative Folkeparti, Politisk tale

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/soren-pape-poulsens-tale-ved-det-konservative-folkepartis-landsrad>